

**KDYŽ NEMŮŽU
POMOCŤ TO
ZASTAVIT.**

DAVID JAŘAB

ČURDA, HRDINA JEDNÉ PROHRY

REŽIE A SCÉNA
DRAMATURGICKÁ SPOLUPRÁCE
HUDBA
KOSTÝMY
ASISTENTKA REŽIE
CHOREOGRAFICKÁ
A TANEČNÍ SPOLUPRÁCE
PROJEKCE
SOUND DESIGN NAHRÁVKY

DAVID JAŘAB
KRISTINA ŽANTOVSKÁ
JAKUB KUDLÁČ
SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ
BARBORA VICENÍKOVÁ

ZUZANA PLÁNOČKOVÁ A JAN KABELKA
ZDENĚK DURDIL A JAKUB HANOUSEK
RICHARD MÜLLER

OBSAZENÍ

ČURDA – JERHOT (DVOJPOSTAVA)
JIRÁČEK
DIABO/TAUŠ
MATKA, ROSÁLIE ČURDOVÁ / TRONÍČKOVÁ
VOJTÍŠKOVÁ / ANNA Z FRANCIE /
SEKRETÁŘKA MINISTERSTVA PRŮMYSLU
KAROLÍNA JIRÁKOVÁ / ANDĚL

MARTIN DONUTIL
ROBERT MIKLUŠ
ALEŠ BÍLÍK
IVANA UHLÍŘOVÁ

MARTINA JINDROVÁ
RENÁTA MATĚJÍČKOVÁ

INSPICE
NÁPOVĚDA

TOMÁŠ SLAVÍK
VERONIKA KOUDELKOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Výroba dekorace Pavel Koten /Kotart/. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

NESNAŽÍM SE ČURDU OMLOUVAT, ALE POCHOPIT

ROZHOVOR S AUTOREM A REŽISÉREM
DAVIDEM JAŘABEM

Inflace příběhů z války i protektorátu je značná. Proč příběh Karla Čurdy právě dnes?

Dnešní odstup nám dává šanci nahlédnout historii trochu z jiné perspektivy, než jak tomu bylo vlastně donedávna, kdy toto historické údobí bylo ještě stále něčím živé nebo vyžadovalo jakousi revizi po dlouhých časech nesvobody. Myslím, že si dnešní optikou můžeme dovolit zabývat se nejen momenty, o které chceme opřít svou národní poválečnou identitu, ale i momenty selhání, které bychom možná nejraději zapomněli. Karel Čurda je takovou kapitolou naší historie, která nese nálepku „největší zrádce“, ale v dramatickém zpracování se doposud myslím nikdo nezajímal o hlubší sondu do této bezesporu temné, ale i ambivalentní osobnosti. Zaujal mne jeho profil a motivace, protože příběh, který reprezentuje, má až faustovský rozměr. Do určitého momentu kladný hrdina a od bodu zlomu bezcharakterní bestie. Tento rozměr mne zaujal více než potřeba vydláždít naši historii obdivuhodnými i odstrašujícími příklady.

Nejde o dokumentární divadlo, počítáte s jistou znalostí diváků, nebo není nutná?

Rozhodně nejde o dokumentární divadlo, přestože 90 % postav i situací se výrazně opírá o skutečnost. Mojí snahou bylo udělat poetický tvar, který reflektuje situaci kolem Čurdy a atentátu na Heydricha komicky až sarkasticky, ale zároveň křehce a melancholicky. Znalost je určitě ku prospěchu, ale myslím, že nové drama funguje i samo o sobě.

V čem je podle vás Karel Čurda nosná dramatická postava?

Právě ve výše zmíněné ambivalenci. Ten rozpor v něm, snaha ho pochopit nebo alespoň nějak uchopit, potřeba i nutnost představovat si, jak bychom reagovali v kritických momentech my sami, to vše předurčuje Čurdu k vysoce atraktivní postavě.

Nastudoval jste dobové materiály, ale musel jste si leccos i domyslet, protože v jeho životopise jsou bílá místa. Vytvořil jste tak trochu novou postavu. Kdo je podle vás Čurda?

Rešerše byly důkladné, ale nikdy jsem neusiloval o historickou studii. Divadlo má své zákonitosti a vyžaduje jiné uchopení než třeba literatura faktu. Divadlo potřebuje (spíše než informace) emoce, aby mohlo do divákovy mysli proniknout a zapůsobit. Proto je i můj Karel Čurda odrazem nejen dobových pramenů, ale i současných úvah o vydláždění, předurčenosti a cestě k selhání. Nesnažím se ho omlouvat, ale nějak pochopit.

Jeho příběh jste „orámoval“ postavou čističe bot z Václaváku Jiráčka, jakéhosi komentátora velkých dějin se švejkovskými rysy. Jiráček skutečně existoval. Co příběhu přináší?

Potřeboval jsem humorný, ale i sřízavě sarkastický rámec, který nebude soudit jenom Čurdu, toho budou na konci muset soudit sami v sobě především diváci, ale často patetické a rigidní konstanty celého našeho národa, především tváří v tvář protektorátnímu selhání. Je totiž snadné zástupně a exemplárně odsoudit jednotlivce, spíše než si přiznat selhání širších mas (a opět nesoudím, ale chci pochopit). Bez protektorátní šedi (od světlé až k té nejtemnější) by totiž nebylo ani Čurdy, tak jak ho známe. On z ní vystupuje a vyčnívá, ale je stejně tak i její nedílnou součástí.

Ve výpovědích o Čurdovi – Jerhotovi jsem objevil jakousi svéráznou postavíčku čističe bot Jiráčka,

který mi několika svými zážitky s Čurdou nemohl nepřipomenout snad nejgeniálnější postavu českého sarkastického a anarchického glosátora, který se skrývá pod masou lidového prototypu – Josefa Švejka z pera Jaroslava Haška. I on glosuje groteskní situace kolem reakcí na atentát vrcholného představitele moci (cizího, leč našeho), i on mistrně kibicuje český národ v krizových partiích a nenechává na něm nit suchou. Stejně tak můj Jiráček nešetří protektorátní zaprodance, ale ani mnohdy zpackanou organizaci diverzních výsadků, ba dokonce některé z padlých hrdinů. Padni komu padni. Jiráček, stejně jako Švejk, nešetří nikoho, ani sám sebe. A jako čistič na jedné straně ohýbá svůj hřbet k našim nohám, ale zároveň čte z jemných nuancí bot příběhy a události, o kterých často nemáme ani tušení. „Já si boty pamatuju. Obličeje ne, ale boty jo.“

Závěrečný epilog odvede diváky se sluchátky na uších (audiowalk) do Pečkárny na schody, kde si Čurda podepsal svůj ortel. Má to místo samo nějakou divadelní nebo katarzní kvalitu?

Budeme se snažit toto finále vybudovat. Sama o sobě je Pečkárna jen historická budova, kam se vydáme s diváky přes Václavák. Ale já věřím, že se nám podaří pomocí různých technik a situací tyto neživé svědky minulosti oživit ve své dobové atmosféře, byť se současným nadhledem.

Kdybyste mohl na závěr krátce shrnout, co vlastně divák v Rokoku uvidí, jak byste to popsal?

Když se Karel Čurda jednoho rána probudil z temných snů, zjistil, že se přes noc proměnil v jakousi odpornou zrůdu. Měl na sobě rajtky, pod nosem knírek, na nohách lesklé holínky a na dveřích jeho nového bytu bylo na cedulce napsáno: Karl Jerhot. Velmi se tomu podivil, ale své nové identitě se neprotivil. Přijal ji. Jako kdysi býval Karlem Čurdou, stal se teď zase Karlem Jerhotem.

PTALA SE KRISTINA ŽANTOVSKÁ

VÝPOVĚĚ JANA JIRÁČKA.

ČISTIČE BOT

Udává o sobě: stáří 46 let, místo narození Králův Dvůr nad Labem, ženatý, bez náboženského vyznání, čistič bot, místo pobytu Praha III, Nerudova 51, bez poměru k obviněnému.

Mám stánek na Václavském náměstí a živím se čištěním obuvi. Dne 27. dubna 1943 zašel jsem na pivo do hospody U Špírků a tam přišel nějaký muž, který měl v kapse plno tisícovek a začal tam vést řeči, co se stalo Čechům, a dělal dojem agenta provokatéra. Já mu na to řekl, co mluví za nesmysly, že je to tam samý špicl. Za chvíli na to se onen muž zvedl, šel k telefonu v téže hospodě a za chvíli tam přišel nějaký muž v bílých punčochách a sedl si za mne. Onen muž, agent provokatér, mluvil o bombardování a říkal, že to udělali čeští lidé a zabili české lidi, já na to neříkal nic, a když jsem chtěl odejít, onen muž, co si za mne sedl, mě odvedl na gestapo. Současně se mnou byl odveden nějaký zřízenec jatek, ale jeho jméno a adresu neznám. V Petschkově paláci mi řekl, že jsem vedl v hostinci politickou a vojenskou debatu, což jest nepřípustné, že tam byla vývěska, že politické hovory jsou zakázány, a měl jsem jít do Terezína. Byl jsem však ponechán na Pankráci a držen ve vazbě 6 týdnů. Když onen muž v bílých punčochách zatýkal mne a onoho z jatek, vzali s sebou na oko taky toho agenta a v Petschkově paláci ho vyzvali, aby se legitimoval a pak mu řekli, že může jít hned k výslechu.

Když jsem byl propuštěn, pátral jsem, kdo to byl ten člověk, co mne udal, a u mne si dával čistit boty taky nějaký agent gestapa, vím, že byl české národnosti a kamarádil s Čurdou. Tento člověk mi řekl, že ten, kdo mě udal a kterého jsem považoval za agenta provokatéra, jím skutečně je a že se jmenuje Čurda a bydlí na Francouzské třídě. Šel jsem se tam do tohoto domu ptát a zjistil jsem, že se jedná o Jerhota a agenta gestapa. Současně od onoho gestapáka, kterému jsem čistil boty, jsem se dozvěděl, že Čurda byl placeným agentem gestapa a byl jenom formálně s námi zatčen a ještě týž den propuštěn a šel znova večer k Špírkům lovit.

HLASITĚ DIKTOVÁNO A SCHVÁLENO: PODPISY

STRUČNÝ ŽIVOTOPIIS

KARLA ČURDY

**NARODIL SE 11. 10. 1911 VE STARÉ HLÍNĚ,
OKRES TŘEBOŇ, POPRAVEN 29. 4. 1947
V PRAZE NA PANKRÁCI**

- Otec František byl zemědělský dělník, matka Rozálie sezónní lesní dělnice.
- Byl pátým ze šesti dětí.

VOJENSKÁ DRÁHA

- V listopadu 1933 nastoupil základní vojenskou službu u pěšího pluku 29 v Jindřichově Hradci.
- Počátkem prosince 1937 podal přihlášku k Finanční strážce a 4. 5. 1938 složil zkoušku. Byl přidělen k oddělení FS v Hati na Hlučínsku.
- Od 4. 8. 1938 zařazen v sestavě Strážce obrany státu. Zde jej zastihl Mnichov.
- 17. 6. 1939 přešel polskou hranici a po pobytu v táboře v Malých Bronovicích podepsal závazek ke službě v cizinecké legii.
- Pro svoji sílu byl vytipován k plnění zvláštních úkolů.
- Od 19. 9. 1941 do 20. 10. 1941 absolvoval základní sabotážní kurz ve Special Training School 26 (dobrovolně se přihlásil k plnění zvláštních úkolů v týlu nepřítele).
- 28. 10. 1941 absolvoval týdenní paradesantní kurz v Ringway u Manchesteru se čtyřmi seskoky a mohl si přišít na rukáv svého battledressu odznak britských výsadkářů.
- 25. 1. 1942 přidělen na československé výcvikové středisko STS 2 v Bellais, kde do 24. 3. 1942 prodělal útočný kurz.
- Současně ho přidělili do skupiny OUT DISTANCE jako pomocníka velitele.
 - ↳ První pokus o vysazení 25. 3. 1942 se pro nepřízeň počasí nezdařil.
 - ↳ Druhý se uskutečnil 27. 3. 1942 v 19:55 na palubě polského Halifaxu a byl úspěšný. Kvůli nezvládnuté navigaci byli však Čurda a jeho dva kolegové Ivan Kolařík a Adolf Opálka vysazeni po půlnoci, tedy už 28. 3.,

u Ořechova na Moravě místo v Čechách. U sebe měl občanskou legitimaci protektoraátu znějící na jméno Karel Vrbas. Byl vybaven pistolí Wembley ráže 0.38 s 18 náboji a pistolí Colt ráže 0.32 se 16 náboji.

- Na zemi se výsadkáři rozešli, Čurda navštívil svého přítele v jižních Čechách, poté sestru v Kolíně a nakonec se přes záchytné adresy ukryl v Praze a vrátil se k veliteli Opálkovi.

ATENTÁT NA REINHARDA HEYDRICHA 27. 5. 1942

- Čurda věděl o přípravách atentátu, v den, kdy proběhl, však byl mimo Prahu. Jakmile se o něm dozvěděl, obratem se vrátil.
- 28. 5. 1942 odjel k matce a sestře do Nové Hlíny, které mu připravily úkryt na půdě chalupy.
- 13. 6. 1942 zaslal anonymní udání o atentátnících na četnickou stanici do Benešova. Zůstalo bez odezvy.
- 16. 6. 1942 se na naléhání matky a sestry vydal do Prahy a ve 12:45 se přihlásil na úřadovně gestapa v Bredovské ulici.
- Při výslechu – od 16:00 do 3:00 následujícího dne – vyrazil svou identitu, jména parašutistů, jména osob, u kterých se ukrýval, a jména osob, u kterých viděl předměty nalezené na místě atentátu. Samotné místo úkrytu parašutistů neznal.
- Po skončení výslechu se pokusil o sebevraždu jedem.
- 18. 6. 1942 identifikoval mrtvolu parašutistů v Resslerově ulici.
- Do 20. 7. 1942 byl vězněn na Pankráci.

KONFIDENT GESTAPA

- Po propuštění z vězení se Čurda stal konfidentem gestapa v oddělení K III. Dostal doklady na jméno Karl Jerhot a byla mu vy-

- placena odměna ve výši 5 milionů korun.
- Byl mu přidělen byt, nejprve v Libni, později na Vinohradech ve Francouzské ulici.
- V únoru 1943 měl zásadní zásluhu na dopadení parašutisty Františka Pospíšila. Toho po zatčení navštěvoval ve věznici, nosil mu chléb a salám a přemlouval ho ke spolupráci.
- Postupem času se zapojil do kvetoucího černého obchodu a pomalu propadal alkoholu.
- 21. 2. 1944 se oženil s kadeřnicí Marií Spáčekovou, rozenou Bauerovou. 26. 2. 1944 se mu narodil syn Karel.
- 7. 4. 1945 vybral z konta téměř 4 miliony korun a i s rodinou odjel do Manětína u Plzně.

PO VÁLCE

- 5. 5. 1945 se sám přihlásil na četnické stanici v Manětíně a dostal příkaz setrvat v bydlíšti.
- 15. 5. 1945 byl telefonicky vyrozuměn z Ministerstva národní obrany, že má čekat v poledne u radnice, kam si pro něj přijede kpt. Nechanský. Ve večerních hodinách s ním byl sepsán předběžný protokol, a protože nebyl znám rozsah jeho zrady, byl okolo 22. hodiny propuštěn.

- 17. 5. 1945 okolo 15:00 byl zatčen orgány policie a uvězněn v Praze, nejprve ve Vojenské věznici polního soudu a pak na Pankráci.
- Byl rozsáhle a opakovaně vyslýchán a konfrontován s přeživšími.
- 29. 4. 1947 v 9:30 byl nad Karlem Čurdou (a dalším parašutistou Viliem Gerikem) vyneseno předsedou soudu plk. justice JUDr. Amosem Pokorným rozsudek trestu smrti.
- Čurdovi bylo kladeno za vinu, že pro jeho jednání bylo Němci zavražděno 254 českých lidí.
- V 11:57 byl trest smrti provazem vykonán na dvoře pankrácké věznice.

Jiří Plachý: Osudné selhání čs. zpravodajské služby? K předpokladům pro zařazení rt. Karla Čurdy do speciálních operací, Historie a vojenství (Časopis Vojenského historického ústavu, č. 4/2013)

Martin Reichl: Cesty osudu (životní příběhy československých parašutistů vycvičených v letech 1941–45 ve Velké Británii), vydalo Nakladatelství letecké literatury Svět křídla 2004

ČURDA

Z HLÍNY

GO!

Čtyřmotorový halifax s polskou posádkou letí nocí nad Německem. Dne 25. března 1942. V nitru letounu dvě paraskupiny, šest československých vojáků. Pechal, Mikš, Gerik, Opálka, Čurda, Kolařík. A s nimi nadporučík Hrubec, který dodává klid. Kvůli mlze nad střední Evropou se musí po pěti hodinách letu vrátit. Pocit nedokousaného sousta. O dva dny později letí znovu. Gerikovi se udělá špatně, ale jako radiotelegrafista je vysoce výkonný, leccos se musí přehlédnout. Další navigační problémy při letu. Snad improvizace a spoléhání na intuici pilotů osud parašutistů zkomplikují. A mnohé tím bude určeno. První vyskakuje skupina ZINC. Místo na Moravě dopadají na Slovensku. Brzy se navždy rozdělí. Pechal bude naháněn gestapem, srdnatě se s nimi rvát (přelomí kovová pouta značky Schwarz Berlin), odolávat brutálním výslechům a nakonec zavražděn v Mauthausenu. Mikš padne na Požárech v přestřelce s českými četníky. Osamocený Gerik se vydá do rukou protektorátní policie a ta jej předá gestapu.

Hrubec s navigátorem Wodzickým a Opálkou v trupu halifaxu řeší nové místo seskoku. Rychle načrtávají mapku. Rozsvítí se kontrolní světlo. Aktion station. Navigátor naznačí, že jsou nad domluveným územím. Hrubec otevře v podlaze poklop, navalí se studený vzduch. Ukáže zdvižený palec. Go! Ve 2:55 hodiny vyskakuje Opálka, Čurda, Kolařík. Hrubec za nimi vyhodí dva kontejnery. Letadlo ještě udělá jednu rundu, Hrubec pohledem zkontroluje padáky a vrací se do Británie.

JAKO BRAMBORY DO SKLEPA

Rudolf Hrubec si po návratu do Londýna do zápisníku poznamená: „Okamžik, kdy se mládenci vysypou z díry jako brambory do sklepa. Co se stane potom, to už záleží na jejich Good lucky, šikovnosti a na tom, jak mají rozdané karty Pánbíčkem.“

MILOŠ DOLEŽAL: ČURDA Z HLÍNY
(TŘI DOKUMENTÁRNÍ POVÍDKY Z PROTEKTORÁTU)

←

Karel Čurda před Mimořádným lidovým soudem v Praze. Dne 29. dubna 1947 byl odsouzen k trestu smrti a téhož dne na dvoře pankrácké věznice popraven. O milost nežádal. Na spodní fotografii s parašutistou Viliamem Gerikem, který byl souzen spolu s ním

Jiří Plachý: *Osudné selhání čs. zpravodajské služby? K předpokladům pro zařazení rt. Karla Čurdy do speciálních operací, Historie a vojenství* (Časopis Vojenského historického ústavu, č. 4/2013)

Co lze z nově objevených dokumentů vyvozovat o Čurdově povaze? Jako nejtransparentnější negativní vlastnost se nabízí jeho náchyllost k alkoholu, která se naplno projevila v době po červnu 1942. Zároveň však také to, že v odpovídajícím prostředí, které jej motivovalo k vyšším výkonům, dokázal tuto slabost téměř úplně potlačit. Typickým příkladem je jeho služba v armádě, a to jak doma, tak i za hranicemi, kde měl pověst spolehlivého a vzorného poddůstojníka. To platí i pro první měsíce služby u FS (Finanční stráž), kdy byl zařazen jako příslušník SOS na jednom z nejexponovanějších míst čs. pohraničí, na Hlučínsku, tedy v pomyslné přední linii. Naproti tomu se první záznamy o jeho „špatné životosprávě“ objevují v souvislosti s Mnichovem a vrcholí v době po okupaci. Jeho osobní situace v květnu 1939 dokládá, jak snadno se tomuto únikovému řešení poddal, byť u něj také poměrně brzy dokázal najít cestu ve svém odchodu do zahraničního odboje. Bez zajímavosti není ani potvrzení jeho snahy proniknout mezi elitu v podobě služby u výběrových ozbrojených složek čs. státu, plně korespondující s jeho velkou motivací být zařazen do programu speciálních operací ve Velké Británii. I dokumenty z let 1938–1939 tedy hovoří proti léta zakořeněnému klíšé primitivního bezcharakterního individua a ukazují spíše obraz člověka marně se snažícího zvítězit sám nad sebou, resp. nad svojí slabou vůlí.

JIRÍ PLACHÝ: CELNÍK KAREL ČURDA
HISTORIE A VOJENSTVÍ,
ČASOPIS VOJENSKÉHO
HISTORICKÉHO ÚSTAVU, Č. 2/2021

... Leopold Trepper, velitel špiónáží sítě Rudá kapela, legendární organizace operující ve Francii, si všiml jedné věci: jakmile odbojář padl do rukou nepřítele a dostal nabídku ke spolupráci, mohl na nemusel na ni přistoupit. A pokud přijal, měl ještě možnost minimalizovat škody a prozradit toho co nejméně, vymlouvat se, pouštět informace po kapkách, hrát o čas. To je strategie, kterou po svém zatčení zvolil on i A54 (pozn. důstojník Abwehru Paul Thümmel, největší špión, který kdy pro Československo pracoval). V obou případech šlo o profesionály, o elitní špióny. Ti, kdo na spolupráci přistoupili – i když do té doby vzdorovali nejhoršímu mučení –, se obvykle od chvíle, kdy povolili, od okamžiku, kdy dospěli k tomuto rozhodnutí, Trepperovými slovy „rochnili ve zradě jako v bahně“. Karlu Čurdovi nestačilo, že přivedl gestapo na stopu pachatelů atentátu, ale rovněž prozradil jména všech kontaktů, které znal, a všech lidí, kteří mu po jeho návratu do země pomohli. Gabčíka a Kubiše prodal, všechny ostatní věnoval. Tak například ho nic nenutilo, aby se zmiňoval o existenci vysílačky Libuše. On ovšem přivedl gestapáky na stopu posledních dvou přeživších z Valčíkovy skupiny Silver A, kapitána Bartoše a radiotelegrafisty Potůčka. Stopa vede do Pardubic, kde se Bartoš po honičce městem stejně jako jeho kamarádi zabije. On však u sebe na rozdíl od nich bohužel má notýsek se spoustou adres. A tak může Panwitz (pozn. komisař SS) v rozmatávání klubka pokračovat. Nit vede vesničkou jménem Ležáky, ze které se stane Nagasaki Lidic. 26. června radiotelegrafista Potůček, poslední z parašutistů, který ještě zůstal naživu, vyšle prostřednictvím Libuše poslední depeši: „Místo mé stanice srovnali se zemí. Ležáky u Vrb. Kostelce (Skuteč). Lidé nám pomáhající zatčení (přežijí jen dvě světlovlasá děvčátka vhodná k poněmčení). FRED (Bartoš) nezvěstný. Lidé nedůvěřiví, nemožno navázat styky. Zůstal jsem sám. Příští vysílání 28. června 23 hodin.“ Bloudí v lesích, v jiné vesnici ho chytí, podaří se mu prostrít se na svobodu, ale 2. července ho nakonec u Pardubic uštvaneho, vyhladovělého a vysíleného objeví a zastřelí četníci.

Říkal jsem, že je poslední z parašutistů, ale není to pravda, ještě zbývá zrádce Čurda, který zinkasuje peníze, změní si jméno, ožení se s Němkou a začne pro své nové pány pracovat jako dvojité agent na plný úvazek. Tou dobou je německý superšpión A54 deportován do Mauthausenu, kde se mu daří na způsob Šeherezády dál a dál odkládat svou popravu. Ne všichni toho ale mají tolik k prozrazení.

LAURENT BINET: HHhH

TVŮRCI A HERCI

DAVID JAŘAB

Český divadelní a filmový režisér, scenárista a scénograf. Po absolutoriu brněnské JAMU působil do roku 1997 v brněnském HaDivadle, mezi lety 2002–2012 byl uměleckým šéfem oceňovaného pražského divadla Komédie. Od roku 2012 pracoval na volné noze a režíroval na českých a slovenských scénách. V letech 2018–2022 byl kmenovým režisérem Divadla Na zábradlí.

Úspěch zaznamenaly jeho autorské inscenace tzv. pražského triptychu *Vodičkova–Lazarská, Žižkov a Karlovo náměstí* (divadlo Komédie, 2005, 2006, 2008), dále *Obět'* (Divadlo Aréna Bratislava, 2015) nebo *Freudovo pozdní odpoledne* (Divadlo Na zábradlí, 2021). Cenu DOSKY za nejlepší scénografii získala jeho inscenace *Rechnitz – Anděl zkázy* podle Elfriede Jelinekové (Slovenské národní divadlo, 2013). Úspěšné byly i adaptace literárních předloh: *Petrolejové lampy* podle Jaroslava Havlíčka (Komédie, 2008), *Utrpení knížete Sternenhocha* podle Ladislava Klímy (Komédie, 2007), *Weissenstein* podle Johannese Urzidila (Komédie, 2009), *Legenda o svatém pijaňovi* podle Josepha Rotha (Komédie, 2011), *Srdce temnoty* podle Josepha Conrada (Komédie, 2011) nebo *Podivuhodný příběh pana Holmese* na motivy povídky A. C. Doylea (Divadlo Na zábradlí, 2018).

Jeho první celovečerní film byl *Vaterland – Lovecký deník* (2004), následovaly: *Hlava-ruce-srdce* (2010) a celovečerní dokument *Vratislav Effenberger aneb Hon na černého žraloka* (2018). V roce 2022 uvedl filmovou verzi své inscenace *Macbeth – Too Much Blood* (oceněna jako inscenace roku 2017). V současné době dokončuje svůj pátý celovečerní film *Hadí plyn*, volně na motivy románu Josepha Conrada *Srdce temnoty* (premiéra 2023).

Jako režisér a dramaturg spolupracoval i s Českou televizí (cyklus dokumentů *Česká fotka*) a působí také jako pedagog pražské FAMU.

JAKUB KUDLÁČ

Narodil se v roce 1978 v Bratislavě. Dnes žije a působí převážně v Čechách. Absolvoval Bratislavskou státní konzervatoř, obor skladba. Do Prahy přesídlil již za studií, kdy na Karlově univerzitě vystudoval filozofii. Doktorát následně získal na FAMU. Věnuje se především psaní scénické a filmové hudby, za které sbírá ocenění. Také přednáší na FAMU a Bat'ově univerzitě ve Zlíně, mj. teorii filmové hudby nebo hudby v animovaném filmu.

Vytvořil hudbu zhruba ke stovce inscenací na mnoha českých kamenných (např. Národní divadlo Praha, Národní divadlo Brno ad.) i studiových scénách (A studio Rubín, Studio Hrdinů, MeetFactory ad.), na Slovensku (Slovenské národní divadlo, DPM v Bratislavě) a v zahraničí (National Theater Oslo). Spolupracoval s mnoha režiséry: Davidem Jařabem, Janem Fričem, Štěpánem Páblem, Natálií Deákovou, Annou Petrželkovou, Mikulášem Tycem, Adamem Svozilem, Miroslavem Bambuškem, Danielou Špinar a dalšími.

Je autorem hudby například k filmům *Hon na černého žraloka* (2018, režie David Jařab), *Zlatý podraz* (2018, režie Radim Špaček, nominace na Českého lva za nejlepší hudbu), *Modrý tygr* (2012, režie Petr Oukopec), *Krajina ve stínu* (2020, režie Bohdan Sláma, oceněno Českým lvem za nejlepší hudbu), *Božena* (2021, režie Lenka Wimmerová, minisérie ČT), *Stíny v mlze* (2022, režie Radim Špaček, seriál ČT), *Poslední závod* (2022, režie Tomáš Hodan) ad.

SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ

Vystudovala Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a scénografii na Divadelní fakultě JAMU. Po studiích byla v letech 1991–1995 členkou Divadla Husa na provázku. Patří ke špičce českého kostýmního návrhářství v divadle, filmu i televizi.

Pravidelně spolupracuje s Divadlem Husa na provázku, Městským divadlem Brno, Národním divadlem, Divadlem na Vinohradech, divadlem Komédie, Dejvickým divadlem ad. K jejím častým spolupracovníkům patří režisér Vladimír Morávek. Vytvořila kostýmy pro jeho inscenace *Sto roků kobry*, *Balada pro banditu*, *Maestro a Markétka* (vše v Divadle Husa na provázku), *Turandot* (Opera Göteborg), *Něžná* (divadlo L'Apo-

strophe v Paříži), *Ženitba* a *Cyrano z Bergeracu* (obě v Divadle na Vinohradech), *Rusalka* (Národní divadlo Brno), *Macbeth* nebo *Dokonalé štěstí aneb 1789* (obě Národní divadlo). Dále spolupracuje s režiséry Jurajem Deákem, Davidem Jařabem, Jiřím Nekvasilem a Vlastimilem Peškou nebo s norskou režisérkou Victorií Meirik. Pro Divadlo Radost navrhla kostýmy pro průvod masek, pořádaný v rámci festivalu Brněnský divadelní svět (2010), a získala za ně první cenu, stejně jako rok předtím za průvod masek pro Divadlo Husa na provázku. Je autorkou kostýmů pro Jandourkův film *Maharal – Tajemství talismanu* a Jařabovy filmy *Vaterland – Lovecký deník* a *Hlava-ruce-srdce* (nominace na Českého lva za výtvarný počin).

Spolupracovala také s režisérem Jiřím Menzelem (opera *Così fan tutte* ve Státní opeře v Budapešti, *Mnoho povyku pro nic* pro Letní shakespearovské slavnosti 2014, film *Donšajni*). Pro televizi navrhla kostýmy k velké řadě pohádkových titulů a 13 dílům *Četnických humoresek*.

KRISTINA ŽANTOVSKÁ

Dramaturgyně a publicistka, v Městských divadlech pražských od sezony 2018/19. Vystudovala dramaturgii na DAMU a vyzkoušela postupně všechna média. Průběžně publikovala v nejruznějších periodikách, od *Respektu* až po současné *Lidové noviny* a stanici Český rozhlas Plus. Na začátku 90. let vydávala čtvrtletní magazín životního stylu *UM*, který musel ustoupit nepůvodním lesklým magazínům. Poté strávila několik let ve Spojených státech, kde vedle propagace české kultury a kulturnosti pomáhala s otevřením Českého centra v New Yorku. Více než deset let pracovala v Českém rozhlase na různých dramaturgicko-publicistických pozicích a tři roky v developmentu televize Nova, mimo jiné na seriálech *Soukromé pasti* a *Dokonalý svět*. Působila i pět sezon v Divadle na Vinohradech, kde její dramaturgie politického sitcomu *Jistě, pane ministře* dosáhla 242 repríz. Spolupracovala také s Divadlem pod Palmovkou, Divadlem Na zábradlí a Letními shakespearovskými slavnostmi.

BARBORA VICENÍKOVÁ

Svá studia začala na FF UK (Divadelní věda), v současné době je studentkou oboru dramatur-

gie na JAMU v ateliéru Petra Oslzlého a Ivo Kroboty. Během studia působila jako asistentka dramaturgie v Divadle Husa na provázku (*Čerwuiš* v režii Davida Jařaba) a jako asistentka režie ve Studiu Hrdinů (*Poslední kapitola dějin světa* v režii Kathariny Schmitt). Mimo studium se věnuje inscenování vlastních autorských textů (*Sloní muž*, *Obraz Doriany Graye*, *Malomocný*), které příležitostně také režíruje. Zajímá se o divadelní experiment, extrémní performativní energii a kombinování uměleckých oborů. Tematicky se soustředí na odchylky v nejruznějších kontextech, cílí na autenticitu umělecké výpovědi, které dosahuje osobní necenzurovanou reflexí okolní reality.

MARTIN DONUTIL

V Městských divadlech pražských je od sezony 2018/19. Vystudoval hudebně-dramatický obor na pražské konzervatoři. Absolvoval rolemi v inscenaci Schnitzlerova *Reje* (2011). Od sezony 2011/12 byl členem souboru brněnského Divadla Husa na provázku, kam jej přivedl tehdejší umělecký šéf divadla Vladimír Morávek. S ním spolupracoval například na inscenacích Uhdeho a Štědroňova *Leoše*, *Baladě pro banditu*, Čapkových *Ze života hmyzu* a hlavní roli si zahrál v Shafferově *Amadeovi*. Vedle Morávky spolupracoval na Provázku také s režiséry Janem Mikuláškem (*Doktor Faustus*, *Višňový sad*), J. A. Pitínským (*Ukřesa*, *Triptych*) a v posledních letech s Michalem Dočekalem (*Dynastie / Lehman Brothers*, hlavní role v adaptaci Kafkovy *Ameriky*). Výrazné role v Městských divadlech pražských má v inscenacích *Romeo a Julie*, *Smrt obchodního cestujícího* a *Hotel Good Luck*. Účinkuje v televizi a filmu, hlavní roli ztvárnil v seriálu *Četníci z Luhačovic*.

ALEŠ BÍLÍK

V Městských divadlech pražských je od roku 2016. Po maturitě vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU. Během studia se zapojil do pohybové inscenačního projektu *Muži Adély* Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se sdružením Tygr v tísní a hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mimo jiné Lysandra ve *Snu noci svatojánské* nebo Tristana v *Tristanovi a Isoldě*. Objevil se také

v rámci Letních shakespearovských slavností v inscenacích *Komedie omylů* a *Zimní pohádka*. Má za sebou účinkování ve více než desítkě filmových a televizních projektů. První větší filmovou hereckou příležitost dostal v televizním filmu *Piknik* Hynka Bočana, prince si zahrál v pohádce *Řachanda* a po boku Karla Rodena hraje ve snímku Václava Kadrnky *Křížáček*.

IVANA UHLÍŘOVÁ

V Městských divadlech pražských od sezony 2020/21. Vystudovala ostravskou Janáčkovu konzervatoř a ještě za studia hostovala v Divadle Petra Bezručě. Po absolutoriu byla dvě sezony v angažmá Městského divadla Karlovy Vary. Následovalo několik let hostování v Huse na provázku, v Divadle v Řeznické a A studiu Rubín, které ukončilo angažmá v divadle Komedie. V letech 2004 až 2012 tam ztvárnila téměř tři desítky rolí a současně hostovala na dalších scénách, např. MeetFactory, Švandovo divadlo, Divadlo na Vinohradech, Divadlo NoD a Divadlo Bolka Polívky. Po ukončení angažmá v divadle Komedie spolupracovala s Divadlem na Vinohradech, Studiem Hrdinů a Činoherním klubem a účastnila se zahraničních divadelních projektů v Rakousku, Německu, Švýcarsku a na Slovensku. Stále častěji se věnuje i režii a autorským projektům. Hrála v řadě českých filmů a spolupracuje i s rozhlasem. Za svou hereckou práci získala též několik mezinárodních cen.

ROBERT MIKLUŠ

Je z Ostravy. Děťstvím měl „tvrdé jako týden starý chleba, otec byl pouliční rváč a maminka řidička vysokozdvizného vozíku“. Vystudoval činoherní herectví na JAMU v ateliéru Niky Brettschneiderové a Vladimíra Kelblu.

V letech 2006–2014 působil v Divadle Husa na provázku, kde hrál například v trilogii Vladimíra Morávka *Perverze v Čechách* či projektu *Sto roků kobry* a dalších inscenacích Jana Mikuláška, Petra Formana či J. A. Pitínského. Za ztvárnění Astrova v inscenaci *Strýček Váňa* v HaDivadle byl nominován na Thálii.

Po přesunu do Prahy spolupracoval s mnoha pražskými divadly (Divadlo v Dlouhé, Divadlo Na zábradlí, Divadlo pod Palmovkou, Vosto5). Je součástí kočovné divadelní společnosti Kočěbr, se kterou procestoval východ Turecka nebo

Maroko. V současné době je členem Činohry Národního divadla v Praze.

Věnuje se také filmové a seriálové tvorbě (*Dukla 61*, *Krajina ve stínu*, *Zátopek* – nominace na Českého lva, *Doktor Martin*, *Strážmistr Topinka*, *Devadesátky*).

Díky svému kulinářskému pořadu *Luxus na talíři* vydal kuchařku.

RENÁTA MATĚJČKOVÁ

V Městských divadlech pražských působí od sezony 2021/22. Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU pod pedagogickým vedením Evy Salzmanové, Ondřeje Vetchého a Michala Dočekala. V Divadle DISK absolvovala v inscenacích *Platonov*, autorské hře Kryštofa Pavely *Digitální podzemí* a Shakespearově *Bouři*. Spolupracuje s generačním divadelním spolkem Distheatranz, společně s divadlem Pomezí vytvořili autorskou imerzivní inscenaci *Lístky, prosím*. Objevila se v několika krátkometrážních studentských filmech, například *Inhaereo* a *Pytlácká noc*. V Městských divadlech pražských účinkuje například v inscenacích: *Smrt obchodního cestujícího* a *Vojna a mír* režiséra Michala Dočekala, *Roberto Zucco* maďarského režiséra Attily Vidnyánszkého ml. nebo v inscenaci *Yerma* v režii Mariána Amslera.

MARTINA JINDROVÁ

V Městských divadlech pražských vystupuje od sezony 2022/23. Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU pod pedagogickým vedením Evy Salzmanové, Ondřeje Vetchého a Michala Dočekala. V Divadle DISK absolvovala rolemi Vrchní sestry v *Přeletu nad kukaččím hnízdem* a v autorské hře Kryštofa Pavely *Digitální podzemí*. Je členkou souborů Distheatranz a Ductus Deferlen. Spolupracuje s divadly Kolonie, Depresivní děti touží po penězích a Pomezí. Ztvárnila jednu z hlavních postav webového seriálu *TBH* pro Českou televizi, který získal cenu za nejlepší webový seriál na festivalu Serial Killer.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

MÍSTO DŮVĚRNÝCH POTKÁNÍ – POŘAD HOVORŮ A HUDBY, S LIDMI Z JEVIŠTĚ I ZÁKULISÍ – JEN PRO VÁS!

VÍCE ZÁŽITKŮ! VÍCE VÝHOD! ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC, ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY? RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

Více informací o výhodách pro členy klubu najdete na našem webu www.mestskadivadlaprazska.cz.

BUĎTE

V OBRAZE!

DAVID JAŘAB

ČURDA, HRDINA JEDNÉ PROHRY

PREMIÉRA 25. 2. 2023 V DIVADLE ROKOKO

Šestá premiéra sezony 2022/23.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přibyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Kristina Žantovská.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Děkujeme Ministerstvu průmyslu a obchodu ČR

za zpřístupnění Petschkova paláce.

Zvláštní poděkování PhDr. Bc. Jiřímu Plachému, Ph.D.,

za odbornou konzultaci.

ROKOKO
MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ
ABCKOMEDIE

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

bnt
attorneys
in CEE

TAK AŽ TO
JEDE CO
NEJRYCHLEJI.